

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Die vrijdagmiddag had hij bemerkt dat de deurwaarder vergeten was de dagvaarding in de hoofdzaak binnen veertien dagen na beslaglegging uit te brengen. Hoe zat het ook alweer met de nietigheid van een dagvaarding, mompelde hij. Meteen maar opnieuw beslagverlof gevraagd, maar die beslissing was pas maandagmiddag te verwachten. Het hele weekend had de zaak door zijn hoofd gemaald. In de nacht van vrijdag op zaterdag was hij overeind geschooten: hij kon de dagvaarding maandagmorgen inschrijven in het kadaster. Dat scheelde weer een paar uur. Hij dacht er over om de deurwaarder te bellen in het weekend en de notaris alvast een verklaring van eensluidendheid te laten opmaken zodat hij maandagmorgen, voordat de wederpartij zou hebben getransporteerd, bij het kadaster zou kunnen staan. Maar dat plan liet hij varen.

Maandagmorgen regelde hij het. Bij de bevriende notaris griste hij de verklaring van eensluidendheid van de balie en scheurde naar het kadaster in de nabijgelegen stad. De balie-medewerkster, getooid met een bedrijfsshawltje in de kleuren groen en geel, plakte een geel stickervelletje met het tijdstip '10.39' op de stukken. Of hij even in de wachtruimte wilde plaatsnemen. Hij haalde opgelucht adem, meer kon hij niet doen.

Twee dames in de wachtruimte bespraken merkwaardig genoeg de verschillende mogelijkheden om een einde te maken aan het leven. Verdrinking leek ze niks, dan zou je toch nog op het laatste moment naar adem happen. Ze kozen uiteindelijk voor een sprong voor de trein. Na enige tijd kwam de bewaarder naar beneden. 'De notaris heeft de verklaring op een formulier *hypotheken en beslagen* afgedrukt in plaats van een *4A* formulier, dus we kunnen niet inschrijven', meldde deze.

X probeerde zich te beheersen, maar slaagde daar slechts gedeeltelijk in. Een toegeschoten medewerker zag zijn ontredde ring en opperde nog de mogelijkheid dat ter plekke de verklaring op een correct formulier zou worden

overgebracht en dat X dan zijn paraafje zou zetten op het voorblad, maar telefonisch overleg met de hoofdbewaarder in Apeldoorn, ongetwijfeld een Dorknoper eerste klas, leerde dat dat feest niet doorging. Het kadaster belde met de notaris. 'U heeft *hyp3* gebruikt en het had *4a* moeten zijn'. Hij kon niet horen wat de notaris antwoordde maar er zat niets anders op dan weer terug te rijden. 'Rijdt voorzichtig' sprak de baliemedewerkster nog bezorgd. Het gespreksonderwerp in de wachtruimte kwam hem ineens minder abstract voor.

Een uur later was hij, gestressed als een konijn, weer bij het kadaster. 'Drie van dit soort dagen en ze kunnen me begraven', meldde hij zijn secretaresse. Diezelfde middag belde de advocaat van de wederpartij. Niks geen transport. Binnen een halfuur waren ze er uit. 'Hyp hyp hoera', dacht hij cynisch. De magnum fles wijn van zijn cliënt bekeek hij met gemengde gevoelens. De lijn tussen een schouderklopje en een dikke klacht was al te dun gebleken. n

